

Vždycky jsem měl rád umění. Zvláště to výtvarné. Malování mě velmi bavilo, ale talent mi nebyl přán. Po střední škole jsem s tím skončil. Nikdy jsem ale nepřestal obdivovat ty, co opravdu umí malovat.

Stěhoval jsem se do nového bytu a poprvé si nenechal diktovat od rodičů, jak by mělo mé bydlení vypadat. Obývací spojený s kuchyní, koupelna a záchod. To bylo vše, já víc nepotřeboval. Chtěl jsem byt pěkně vyzdobit a napadl mě pověsit na holou stěnu obývacího obraz. Vybral jsem ho na jedné výstavě a byl překvapen jeho nízkou cenou. Byl od neznámého autora, který si říkal Funfara. Přesto, proč ta nízká cena? Prodejce byl šťastný, že si obraz vůbec někdo koupil. Dva metry široký a půl druhého vysoký, tak byl velký ten kolos. Ptal jsem se, proč je tak levný, prodejce se zatvářil dost podivně a řekl neochotně: „ Je s ním svázáno několik nehod jeho vlastníků.“ Překvapilo mě to, ale neodradilo. Za pár šupů mít obraz přes celou stěnu? Byl bych blázen, kdybych věřil nějakým varovným žvástům. Na nehody jsem se neptal a odjel domů obraz pověsit.

Byl nádherný a na stěně se vyjímal skvostně. Mé nadšení bylo maximální. Takový obraz jsem si vždycky přál.

Díval jsem se na zobrazení velkoměsta při stmívání. Nevím, jestli to byl New York, Chicago nebo jiné město, ale to nebylo důležité. Hlavní dominantou obrazu byly mrakodrapy. Některé staré, z první poloviny 20. Století, jiné moderní prosklené. Za nimi byla červánková obloha a za budovami člověk mohl tušit zapadající slunce. Před obrovitými stavbami líně tekla široká řeka, ve které se odrážely mírně rozmazané projekce mrakodrapů. Přes řeku vedl most osvětlený lampami a ztrácel se ve tmě úplně vespod obrazu. Napravo od mostu a pod řekou byl malý park, který namaloval malíř velmi tmavý, dvě lampy mezi stromy toho moc neprozrazovaly. Viděl jsem jen lavičku uprostřed a koruny stromů. Bylo to nejtajemnější místo celého díla. V pravém dolním rohu byl malým písmem podepsán autor obrazu, mistr Funfara.

Hra světla a stínů mne fascinovala. Město bylo namalováno velmi realisticky, jen v něm nebyly žádní lidé, přitom mnoho oken mrakodrapů bylo rozsvíceno. Na obraz jsem se díval častěji než na televizi a chválil se za tak výborný nákup.

V příštích dnech jsem postupně sezval několik nejlepších přátel ke mně, protože jsem se chtěl pochlubit s tím, jak jsem byt zařídil. Zarazilo mě, když jedině, co zkritizovali, byl právě můj oblíbený obraz. Všem se zdál divný a znepokojivý. Upozorňovali zejména na ten tmavý park. Prý by si něco takového doma nikdy nepověsili.

Přemýšlel jsem o tom a byl jsem z toho zklamán. Dle mého byl obraz dokonalý. Není divný, je to prostě kus uměleckého díla.

Přátelé už ke mně přestávali chodit a já se ptal: „ Proč?“

Odpovědí mi bylo, že je díky mému obrazu trápí noční můry. To jsou všichni tak pověřiví? Určitě se doslechli, že je spojován s nějakými nehodami. Já takový nebudu, ačkoliv poslední noci spím také špatně. Od té doby, co jsem ho pověsil. Sakra! Přemýšlím nad tím, nechal jsem se ovlivnit řečmi těch, co nemají o ani páru o tom, jak ta malba je kvalitní. Nesundám ji, jen proto, že se někomu zdají špatné sny.

Otevírám oči a pociťuji chlad. Slyším tok řeky. Je tma. Jen dvě lampy v dáli svítí někam jinam, než bych si přál. Dívka křičí a já hledám místo, odkud. Kolem mně padají listy ze stromů. Běžím za křikem, chci jí pomoci. Ve slabém světle, v úzkém pásu mezi světlem a tmou, na zemi svádí souboj o život černošská dívka s mužem v černé mikině s kapucí. Ten muž má nůž a bodá jím tu dívku. Její oči se ke mně obrací s prosbou a křičí, „ nech toho! Prosím nech mě žít!“ Chce se mi plakat a pomoci jí. Vyběhl jsem proti tomu násilníkovi a chtěl mu vyrazit nůž z ruky. Jenže místo toho se postava s kapucí bleskově zvedla a zarazila mi ostří do břicha. Probudil jsem se celý zpotený a vystrašený. Zhluboka jsem oddechoval a sedl si. Oči mi nechtěně sklouzly k obrazu. Osvěťoval ho jen proužek světla procházející skrz okno obývacího pokoje, ve kterém jsem spával. Bolestivý pocit ze snu se pomalu vytrácel a dech se mi uklidňoval. „Co to bylo?“ ptal jsem se sám sebe. Sen tak realistický a takřka hmatatelný. To není jen tak. Že by za to mohl přeci jen ten obraz? Možná jsem ho neměl kupovat, možná to bylo unáhlené rozhodnutí. Šel jsem rozsvítit a znovu se díval na prostor v rámu. Na pomalované plátno. Ne, nesundám ho, je prostě famózní. Člověk prostě občas mívá noční můry.

V dalších dnech a nocích jsem se cítil zvláště. Tak nějak spojen s obrazem. Sedával jsem u něj a nedokázal pochopit jeho dokonalost. Každý tah štětce byl veden pečlivě a s rozmyslem. Navíc vypadal tak skutečně. Jako bych stál před opravdovým městem.

Přátelé se na mně dočista vykašlali. Vyhýbali se mi a tvrdili, že jsem se změnil. Prý jsem agresivnější než dříve.

„ Cože?! Já jsem agresivní, jak to k čertu myslíš! Ty nejsi kamarád, ale normální blbec!“ řval jsem do telefonu.

„ Slyšíš se? Tenhle telefonát to jenom potvrzuje,“ odpověděl jeden z kamarádů a zavěsil.

Byl jsem naštvaný. Nikdy jsem nebyl agresivní nebo útočný. Nechtělo se mi už chodit ven mezi lidi. Stačilo mi, dojít si pro jídlo a dívat se na obraz. Pošťáčka normálně nezvoní, ale tentokrát se prý chtěla přesvědčit, jestli jsem naživu. Smála se u toho jak kráva, tak jsem jí řekl, aby starala o sebe a už na mně nikdy nezvonila. Protáhla obličej a odešla.

Když po chvíli zazvonil zvonek, myslel jsem, že vyletím z kůže. Tak jí to nestačilo. Ale tentokrát to nebyla pošťáčka. Za dveřmi stál muž, který mi prodával obraz.

„ Co chcete?“

„ Můžu dál?“

„ Ne.“

Prodáváč se zatvářil překvapeně a trochu i uraženě.

„ Chci s vámi mluvit o obrazu.“

„ Mluvte.“

„ Jste v pořádku? Nic vás netrápí?“

„ Ne, je mi fajn.“

Chtěl jsem už zavřít dveře, protože mě ten chlap jen otravoval, ale pak řekl hrozně naléhavě: „ Já ten obraz od vás odkoupím zpět.“

„Cože? Nepřipadá v úvahu,“ řekl jsem našťavaně a zabouchl jsem před prodejcem dveře. Ještě jsem slyšel jeho hlas, jak říká, „hlavně ať se vám nic nestane.“

V noci jsem se vzbudil a šel se napít. Cestou mé oči jako vždy zavadili o obraz. Málem jsem vykřikl šokem. Zpozoroval jsem pohyb. V obraze. V pravém dolním rohu, tam kde je namalován temný park. Přiblížil jsem se k obrazu. Nic. Jen tmavé barvy, bez pohybu. Šálí mě snad zrak? Určitě to je jen tím, že ještě napůl spím. Vrátil jsem se do postele, ale záhy mě vylekal křik. Přicházel z obrazu. Zbláznili se mi smysly, opakoval jsem si stále dokola. Byla tam. Malá postava pomalu procházela tmavým parkem a u sebe měla druhou osobu. Byla to dívka. Něco se tam děje. Vzpomněl jsem si na nedávnou noční můru. Ta postava v obraze měla černou mikinu s kapucí. Věděl jsem, co s tou dívkou chce udělat. Co mám dělat? Je to jen v obraze, říkal mi vnitřní hlas.

Dívka opět vykřikla.

„Nech jí být!“ řval jsem a skočil k obrazu.

Srdce mi tlouklo zběsilou rychlostí. Žilami mi protékalo ohromné množství adrenalinu. Díval jsem se na park. Soustředěně a nehybně. Chtěl jsem jí pomoci. A tak jsem brzy pocítil slabý mírně studený vánek. Rozpoznával jsem stromy před sebou. Vykročil jsem. Tráva pode mnou byla jemná a já si uvědomil, že jsem uvnitř. Nemohl jsem však nad tím příliš přemýšlet, protože ta dívka v parku potřebovala pomoci. Rozběhl jsem se směrem, odkud naposledy zněl její zoufalý hlas. Nebyla mi zima, na sobě jsem měl černou mikinu, ačkoliv nevím, jak se na mě dostala. Nikdy jsem neběžel tak rychle. Tam mezi malými keři, ležela blondáta dívka, které nemohlo být více jak dvacet let. Na ní seděl násilník v kapuci a bodal jí dlouhým nožem. Vztek, hněv a bezmoc. Na zemi leží klacek. Zvedám ho a vrhám se k vrahovi. Ten se narovnal. „Polož ten klacek,“ řekl hlasem, který jsem velmi dobře znal a nikdy bych nevěřil, že ho právě teď uslyším.

„Vrať se zpátky, přišel jsi pozdě. Té už nepomůžeš.“

Zůstával jsem stát jako opařený a když si sundal kapuci, měl jsem pocit nekonečné hrůzy, překvapení a především uvědomění. Muž přede mnou jsem byl totiž já sám.

Něčím, možná sám sebou, jsem byl vržen zpět do svého bytu. Ozvala se rána. Vykopli mi dveře a vtrhli dovnitř. Policisté s namířenými zbraněmi na mě. Nestačil jsem jakkoliv zareagovat. Jeden z nich mě chytil za paži, otočil mě a narazil na stěnu. Dostal jsem pouta.

„Petere Jenkinsi, jménem zákona vás zatýkám. Cokoliv řeknete, bude použito proti vám,“ křičel mi do ucha.

„Já nic neprovedl,“ bránil jsem se i při vědomí, že nemám nic říkat.

Policista mi zašeptal do ucha: „A co ty dvě mrtvé holky, zmrde jeden?“

Vědomí se bouřilo. Já to nechápal, to musí být omyl. Nejsem vrah. Vedli mě ven před dům.

Policejní auta, záchranky, množství lidí, záblesky fotoaparátů a protivné blikání světel. Já si všiml, jak jeden z policistů dává do igelitového pytlíku zakrvácený nůž a poté cpe do druhého pytle černou mikinu s kapucí. Někdo na mě řval: „Ty prase!“

Nasedl jsem do vozidla. Vezlo mě kolem tmavého parku, kde svítily jen dvě lampy. Najeli jsme na most přes líně tekoucí řeku a mířili na stanici, která byla v jednom z těch vysokých domů před námi. Vše jsem si už uvědomil. Někdy může být pohled na obraz vašeho života strašlivý.